

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ДУНДА ПРОТИ УКРАЇНИ”

ЗАЯВА № 23778/03

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

10 СІЧНЯ 2005

Рішення у справі набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції. Воно може бути піддане редакційним правкам.

У справі “Дунда проти України”,
Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

П. Ж.-П. Коста /J.-P. Costa/, *Голова*,
П. І. Кабрал Баррето /I. Cabral Barreto/,
П. Тюрмен /R. Tьrmen/,
П. В. Буткевич /Butkevych/,
Пані А. Мулароні /A. Mularoni/,
Пані Е. Фура-Сандстрьом /E. Fura-Sandstrьom/,
П. Д. Поповіч /D. Popoviч/, *судді*
та п. М.С. Нейсміт /M.S. Naismith/, *заступник секретар секції*,

Після обговорення у нарадчій кімнаті 6 грудня 2005 року виносить рішення, яке було прийнято того ж дня.

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено проти України за заявою (№ 23778/03), поданою проти України до Суду 25 червня 2003 року громадянином України Дундою Леонідом Олександровичем (далі – заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція).
2. Уряд України (далі – Уряд) було представлено його Уповноваженим: пані В. Лутковською, Міністерство юстиції.
3. 7 травня 2004 року друга секція винесла рішення направити заяву на комунікацію Уряду. Керуючись положеннями пункту 3 статті 29 Конвенції, він вирішив, що питання щодо прийнятності та суті справи мають розглядатися одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився 1951 року та проживає в м. Кілія, Одеської області, Україна.
5. Рішеннями від 23 липня 2002 року Гагарінський районний суд м. Севастополя задовольнив позов заявника, поданий проти його колишнього працедавця – ДП «Севастопольське Управління океанічної риболовлі» (державне підприємство), стосовно отримання заборгованості з заробітної плати та компенсації за моральну шкоду, завдану через повільне повернення до України її суден. Суд зобов'язав підприємство виплатити заявнику суму у розмірі 3 569,63 грн.(українських гривень)¹.
6. Оскільки це рішення залишалось невиконаним, заявник звернувся до Транспортної прокуратури м. Севастополя, яка листом від 29 квітня 2003 року, повідомила йому, що виконавче провадження стосовно рішень, винесених щодо цього підприємства, було зупинене по причині порушення 18 вересня 2001 року

¹ Приблизно 576,88 ЄВРО.

Севастопольським господарським судом справи про банкрутство підприємства. Прокурор посилався, зокрема, на закон України № 2864-III „Про введення мораторію на примусову реалізацію майна” (чинний з 26 грудня 2001 року), який забороняє реалізацію майна підприємств, 25% або більше акцій яких належать державі, з метою погашення боргів. Він заявив, що усі виплати мають бути здійснені найпізніше у серпні 2003 року.

7. У липні 2004 року заявник отримав суму у розмірі 2 868,18 грн.²
8. До сьогоднішнього дня рішення суду, винесене на користь заявника, залишається частково невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ ВНУТРІШНЄ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Відповідне внутрішнє законодавство зазначено у рішенні по справі „*Ромашов проти України*” (*Romachov v. Ukraine*) (№ 67534/01, пп. 16-19, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

10. Заявник вважає, що умови роботи на суднах його колишнього працедавця можуть розцінюватися як нелюдське поводження, що порушує статтю 3 Конвенції:

Стаття 3 Конвенції

“Нікого не може бути піддано катуванню або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню або покаранню.”

11. Заявник скаржить також, що невиконання рішення, винесеного на його користь, порушує його право на справедливий суд, який передбачений пунктом 1 статті 6 конвенції:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

“Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру(...)”

I. ЩОДО ТРИВАЛОСТІ СПРАВИ

А. Щодо скарг про порушення статті 3 Конвенції

12. Суд констатує, що заявник не звертався з цією скаргою до жодного українського судового органу. Відповідно, ця скарга має бути відхилена через не вичерпання внутрішніх засобів захисту відповідно до пункту 1 статті 35 та статті 4 Конвенції.

² Приблизно 474 Євро.

Б. Щодо скарг про порушення пункту 1 статті 6 Конвенції

13. Уряд докоряє заявнику за невичерпання внутрішнього засобу захисту, як цього вимагає стаття 35 Конвенції, а саме, процедури оскарження дій та бездіяльності ДВС, відповідальної за виконання рішення, винесеного на його користь.
14. Заявник не погоджується.
15. Суд констатує, що аргументи схожі до тих, які подав Уряд, були відхилені у багатьох рішеннях Суду (див. наприклад, рішення у справі „*Ромашов проти України*” (*Romachov c. Ukraine*), п. 31). Він не бачить жодних причин для того, щоб дійти іншого висновку у цьому випадку. Таким чином, Суд відхиляє попередні заперечення Уряду.
16. Суд констатує, що заява не є явно необгрунтованою у сенсі п.3 статті 35 Конвенції. Суд зазначає, крім того, що не встановлено жодного іншого мотиву неприйнятності.

II. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОВОГО ПОРУШЕННЯ П. 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

17. У своїх зауваженнях Уряд подав аргументи щодо суті, схожі на ті, які наводилися у справі *Ромашова (Romachov)* з метою довести відсутність порушення п.1 статті 6 Конвенції (див. згадану справу *Ромашова (Romachov)*, п. 37).
18. Заявник не погоджується з твердженням Уряду.
19. Суд нагадує, передусім, що у жодному випадку державний орган не може посылатися на відсутність ресурсів для оплати заборгованості, присудженої рішенням суду (див. справу „*Бурдов проти Росії*” (*Bourdov c. Russie*), № 59498/00, п. 35, CEDH 2002-III). Отже, утримуючись майже три роки та чотири місяці від вжиття заходів, необхідних для виконання остаточного судового рішення, винесеного у справі, українські державні органи частково позбавили п.1 статті 6 Конвенції його корисного ефекту.
20. Цього достатньо Суду, щоб зробити висновок, що у справі мало місце порушення п.1 статті 6 Конвенції.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Відповідно до статті 41 Конвенції:
“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію”.

A. Шкода

22. Заявник вимагає суму, присуджену йому рішенням, винесеним на його користь, заборгованість з заробітної плати у розмірі 330 Дол. США за 16 місяців, 100 дол. США депозиту, плюс компенсацію за затримку виплати заборгованості з заробітної плати відповідно до

- положень законодавства, а також 1 657 ЄВРО у якості відшкодування моральної шкоди, якої він зазнав.
23. Уряд зазначає, що вимоги заявника є необґрунтованими та непідтвердженими. Він відмічає, що виплата депозиту, заборгованості з заробітної плати та компенсації не є предметом цієї заяви. Він вважає, що вимоги стосовно відшкодування моральної шкоди є надмірними.
 24. Стосовно того, що заявник вимагає відшкодування депозиту, заборгованості з заробітної плати та компенсації за затримку виплати, Суд не вбачає причинно-наслідкового зв'язку між встановленим порушенням та матеріальною шкодою та відхиляє цю скаргу.
 25. Оскільки рішення суду від 23 липня 2002 року, винесене на користь заявника, не було виконане (див. пункт 8 вище), Суд зазначає, що той факт, що цей обв'язок залишається за державою, не підлягає сумніву. Відповідно, Суд вважає, що, якщо Уряд виплатить заявнику залишок заборгованості, це становитиме повне і остаточне відшкодування його матеріальної шкоди.
 26. Суд вважає, що сума, що вимагається заявником у якості відшкодування моральної шкоди, спричиненої невиконанням рішення суду від 23 липня 2002 року протягом тривалого часу, є надмірною. Ухвалюючи рішення на засадах справедливості, як вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 1 600 ЄВРО з цього приводу.

В. Витрати та видатки

27. Заявник не подав жодних вимог з цього приводу.

С. Пеня

28. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки (*le taux d'intérêt de la facilité de prêt marginal*) Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

З ЦИХ МОТИВІВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* заяву прийнятною стосовно скарги на порушення п. 1 статті 6 Конвенції, а решту заяви визнає непринятною;;
2. *Вирішує*, що було порушення п. 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що:
 - а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним, відповідно до положень пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику залишок заборгованості, присудженої йому рішеннями суду від 23 липня 2002 року, плюс 1 600 ЄВРО (тисячу шістсот ЄВРО) для відшкодування моральної шкоди, а також суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника, конвертовані в українську гривню на день здійснення платежу;

б) на суму нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці (le taux égal a celui de la facilité de prêt marginal) Європейського Центрального Банку плюс три відсотки з часу, коли закінчиться вищезгадані три місяці, і до моменту повного розрахунку.

5. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено французькою мовою, повідомлено письмово 10 січня 2006 року відповідно до положень пунктів 2 та 3 статті 77 Регламенту.

**С. Нейсміт /S. Naismith/
Заступник секретаря секції**

**Ж.-П. Коста /J.-P. Costa/
Голова секції**